

**Kersti
Grinvud**

**Ljubav mog
VEČNOG ŽIVOTA**

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Kirsty Greenwood

THE LOVE OF MY AFTERLIFE

Copyright © 2024 Novelicious Books Ltd.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj mlađoj sestri Nik.
Istinskoj drugarici nad drugaricama i najneustrašivijoj
i najnestašnijoj saučesnici koju ću ikad poznavati.*

Prvo poglavlje

Nemoguće je da ću ovako umreti.

Zaista, zaista nemoguće.

Prirodno, znam da ne može svaka žena biti blagoslovena kompletnom varijantom smrti stare dame sa *Titanika*, da samo utone u sladak san praćen uspomenama na to kako je vodila ljubav s Leonardom Dikapriom u njegovoj najzgodnijoj fazi, čime će joj biti ublažen udarac stradanja. Ali da umreš od gušenja sa dvadeset sedam godina? *Crna Delfi!*

Dok grcam za vazduhom, moj mozak kao da nije u stanju da izračuna kako bih mogla da se izbacim iz ovog filma strave i užasa i umesto toga se u potpunosti usredsredio na sramotne okolnosti u kojima se taj film odigrava.

Za početak, gušim se hamburgerom. I to ne čak ni nekim vrhunskog kvaliteta, niti pak hamburgerom iz domaće radinosti, nego onim jeftinim za mikrotalasnu, koji sam usput uzela u prodavnici na uglu vraćajući se s posla. A tu je i odeća u kojoj se gušim: čarape boje kiselih krastavčića uparene s najgorom spavaćicom u čitavoj mojoj zbirci – ispranom prevelikom grozotom s crtežom zvezde koja se kezi od uva do uva nad porukom: *DUŠICE, VREME JE DA SINEŠ I ZABLISTAŠ!* Televizor

mi je pauziran na prvoj četvrtini *Prevaranta sa Tindera*, a na laptopu svetli jedan jedini prozor: *Guglova* stranica na kojoj sam ukucala pitanje „da li su hamburgeri za mikrotalasnu od pravog mesa“.

Ko će me pronaći u ovakvom stanju? Ogavni Kuper sa donjeg sprata (koji će se definitivno cerekati kad mi bude video spavaćicu)? Policija? Da li će mi brljati po ličnim stvarima u potrazi za dokazom mogućeg nasilja? Žešće će se namučiti da pronađu nekog s motivom, s obzirom na to da u čitavom Londonu poznajem troje ljudi – Lijan i njenu mamu Džen iz apoteke gde radim, i uz njih još starog gospodina Juna iz susednog stana.

O bože, šta ako me ovde zatekne stari gospodin Jun? To se ne sme desiti – njegovo srce je isuviše slabo da bi izašlo na kraj s nečim ovako sumornim. Mili gospodin Jun! Ako mene više ne bude, neće imati ko da proverava je li dobro pogasio cigarete pre nego što je legao da spava. I ko će mu spremati doručak a da to ne bude puka činija smornih večitih ol-bran pahuljica sa ukusom kartona?

Zamislivši gospodina Juna kako žalostivo pilji u svoj ormaric s pahuljicama, zalećem se ka klimavoj kuhinjskoj stolici i bacam se telom preko nje u pokušaju da sama na sebi izvedem Hajmlihov zahvat. Jednom sam gledala kako to u *Seksu i gradu* radi Miranda, i preživela je, potresena, ali emocionalno mudrija posle tog iskustva.

Treskam dijafragmom o stolicu ne znam ni ja koliko puta. Potom stiskam šake da bih grunula sebe u stomak. Joj! Ništa. Da li se udaram u pravo mesto? Ponavljam to, ovog puta malčice niže. Pa potom nešto više. Nema dejstva! Ovaj komad zemičke i moguće ne pravog mesa zaglavio mi se u jednjaku i rekla bih da tu i namerava da ostane. Sranje.

Jurcam s kraja na kraj svoje majušne dnevne sobe, tragam za nečim, za bilo čim što bi mi pomoglo. Moj voljeni kačket s

natpisom *Široki grad** koji visi na kukici na ulaznim vratima? Beskoristan! Kutija s neraspakovanim blekving olovkama na kuhinjskom stolu? *Pobogu*, Delfi! Oči mi nišane telefon, koji viri ispod jednog jastučeta na trosedu. Grabim ga da bih pozvala hitnu pomoć, ali ruke mi se toliko tresu da ne mogu dobro da ga uhvatim. Telefon mi pada na pod i odleće pod ivicu te-ve komode da bi tu proživio život u čitavom jednom ekosistemu prašine, uz antidepresiv koji mi je ispaao prošlog meseca i nikako da se nakanim da ga iščeprkam odatle.

Ghhhh. Sve počinje da se zamračuje po ivicama. Jezik mi je nekako čudan, težak, kao da visi iz usta. *Da li* mi jezik visi iz usta? Kolena me izdaju i teatralno se stropoštavam na pod, a glava mi uz tup odjek udara o divni meki prugasti tepihčić za koji sam štedela poslednja tri meseca.

O bože.

Mislím... mislim, ovo je u stvari *to*?

Moj spektakularni svršetak predstave.

Moj datum isteka roka trajanja.

Kraj.

Ovde počiva Delfi Deniz Bukam.

Umrła onako kako je i živela: sama, zbunjena, obučena kao poluklošarka.

„Otvori oči... Ništa drugo. Vreme je da se vratiš u... vreme da se probudiš... Aha, eto tako! Zdravo, mila moja.“

Ta nepoznata osoba govori ženskim glasom, kom oštrinu ublažava nežan prizvuk melodičnog irskog naglaska. Oči mi se naglo otvaraju. Neka žena mi se sumanuto osmehuje, a njen prćasti nosić udaljen je od mog nosa daj bože dva prsta.

* *Broad City*, američki televizijski sitkom prikazivan od 2014. do 2019. (Prim. prev.)

Obuhvatam je pogledom: živahne svetle kovrdže boje maslaca prikupljene u visok konjski rep, elegantne zlatne naočari zbog kojih joj iskrene zelene oči, neskriveno zapiljene u mene, izgledaju dvostruko veće. Narandžasti karmin joj se razmazao po krupnim zubima, koje je potpuno ogolio pomenuti sumanutu osmeh. Žmurim. Zatim ponovo otvaram oči, očajnički nastojim da shvatim gde sam. Istog trena utroba mi diže frku jer shvatam da nisam u svom stanu, gde sam uglavnom uvek, već da sedim na čudnoj plastičnoj stolici, nogu podignutih na ormarić presvučen cvetastom tkaninom, kao neka dildika.

Gde sam to ja?

Iz nepoznatog pravca razleže se pesma „*Don't Worry, Be Happy*“ Bobija Mekferina, a njeni odjeci su nestvarni i kao u nekom snu. Razgledam sobu razrogačenim očima: nežnoplavi zidovi, niz tirkiznozelenih mašina za pranje koje, postrojene ispred mene, okreću veš, grgoću i u ravnomernim razmacima izbacuju iz sebe topao vazduh s mirisom lavande. Ček malo. Je li ovo neka perionica? Šta ja kog đavola tražim u *perionici*? Kako sam ovamo dospela? *Kad* sam ovamo dospela?

Nad mašinama primećujem ogromnu uramljenu fotografiju ove žene s naočarima. Oba palca drži podignuta, uz blistav osmeh pobednice na izboru za mis lepote. Pogled mi klizi sa te slike na zidu natrag na živu verziju, koja čuči kraj moje stolice. Smeši se ozareno kao da je najoduševljenija na svetu što me vidi. Zatim podiže oba palca, istovetno kao verzija na fotografiji.

Ko je ova žena? Gde sam? „Aaa... aaa...“

Moj uspaničeni mozak odbija da mi pruži pomoć u izgovaranju tih pitanja glas.

„Domišljato, jelda?“ Usta joj se razvlače od uva do uva. „U perionici se niko nikad ne uplaši! Delovalo mi je pametno da takav objektivno strašan trenutak uravnotežim najsmirenijim okruženjem koje sam uspela da zamislim. I to je to – predvorje koje poseduje izgled i atmosferu prijatne male perionice! Dok sam bila mlađa, pa krenem malčice u stilu *Grrr, kako je život*

težak, nja-nja-nja, odlazila sam do lokalne perionice i satima posmatrala mašine kako obrću veš. Oni cvetni mirisi, oni bućkavi zvuci! *Izuzetno* umiruju, slažeš li se?“

Trgla sam se jer je skočila iz svog čučućeg položaja, ponosito razmahujući rukama ka svim delovima prostorije kao kakva voditeljka kviza koja će upravo razotkriti šta je glavna nagrada.

„Plava boja zidova identična je boji neba pred sam sunčev zalazak u poslednjoj nedelji juna. Trebalo mi je sto godina da pronađem tačno onaj pravi hromatski odnos. To je nijansa zvana 'dehidrirana guska', koja se ne proizvodi još od devedeset druge. Ali znala sam jednog lika, a on je znao jednu žensku, a ona nekog tipa koji je poznavao pravog čoveka, i dabome, na kraju sam uspela da se izboksujem.“ Stiska usne i nabija ruke u džepove oker pantalona na tregere, blago se njišući levo-desno. „Nadređeni su *vrlo* jasno dali na znanje da žele čistiju, 'profesionalniju' estetiku, ali ja im rekoh, kažem im: 'Narode, ne očekujte od mene da budem vrhunska večnoživotna terapeutkinja ako mi ne omogućite potpunu autonomiju kad je reč o okruženju u kom ću sprovesti terapiju nad preminulima. Mislim, *pobogu*, ljudi... Budale. Budale na sve strane! A božanstvena je nijansa, zar ne?“ Zagledavši se u zidove, zadovoljno uzdiše, pa prelazi zubima po donjoj usni, smičući sa njih još gomilu karmina. „Maltene menja boju s promenom svetlosti. Ponekad je pastelna ljubičastosiva. Ponekad plava kao teksas-platno. Kao oči Džejmija Frejzera. Znaš ko je Džejmi Frejzer? Onaj iz serijala *Tuđinka*? Koliko je to jako! On mi je među prvih deset romantičnih junaka. Štaviše, možda i među prvih pet. Možda čak i među...“

„Preminuli?“, uspevam da se ubacim.

„O, da... Ti si mrtva, dušo. Moje saučešće.“ Drugarski me gladi po ramenu.

„Molim? Ne... ja... Je li ovo neki san?“

Podstičem mozak da se razbudi. Ovo je najjuvrtiji san koji sam ikada sanjala, a jednom sam sanjala kako držim ne baš uspešan frizerski salon s Lunjom iz *Maze i Lunje*.

„Ugušila si se, zar si zaboravila?“, saopštava mi ta pričljiva žena. „Hamburgerom iz mikrotalasne. I jesu od pravog mesa, uzgred budi rečeno. Sto posto govedina, ili kako ja to volim da kažem, *bœuf*. Odnedavno sam krenula da učim francuski u slobodno vreme, između dolazaka novih klijenata. Ne kažem da se dosađujem, taman posla. Ne u pravom smislu. Ali da li bi ovde moglo da bude i malo življe?“ Sleže glatkim, preplanulim ramenom, skupivši usta u stranu. „Naravno. Mada – bolje redovan priliv Mrtvih nego zaskakanje iz zasede, računam.“

Mrtvih?

U meni se sve prevrće jer se prisećam šta se dogodilo u mom stanu. Kako sam se gušila. Pritiskam rukom grlo i počinjem da grcam za vazduhom.

„Ah, sve je u redu. Ne fali ti dlaka s glave“, umiruje me ona, pa se ponovo spušta u čučanj da bi nam oči bile u istoj visini. „Sve materijalne telesne boljke i muke eliminišu se istog trenu kad pristigneš ovamo. Ali razdoblje emocionalne tranzicije pri prelasku iz života u neživot zna da bude... zafrknuto. E, tu upadam ja. Zovem se Merit, imam dvadeset osam godina – uvek ću i imati toliko – a apsolutno najviše volim kari i ljubavne romane; što pikantniji, to bolji, ovo važi i za jedno i za drugo. Dodeljena sam ti kao večnoživotna terapeutkinja.“

Istura šaku da bi se rukovala sa mnom, te primećujem da na svakom prstu ima drugačiji upadljiv prsten. Jedan izgleda starinski, s dijamantskom ružom, drugi je od debelog crnog emalja i ima lobanju sa ukrštenim kostima iscrtanu rubinima. Na palcu joj je srebrna široka burma na kojoj piše *DOPOLA AGONIJA / OTPOLA NADA*. Kao da je uronila prste u neku kutiju sa izgubljenim stvarima i nije mnogo marila šta će iz nje izaći. Samo piljim u nju dok mi podiže mlitavu podlakticu koja visi sa rukonaslona i tako je poletno cima da se maltene klimatam napred-nazad na stolici.

„Posao mi je da poradim na tome da se lepo prilagodiš, da se ne isprepadaš previše, da ti odgovorim na sva pitanja koja

imaš i tako dalje, i tako dalje. Ubuduće ću ti ja biti glavna tačka kontakta. Zvuči li ti to dobro? *Oui?**“

Ne. Ne, uopšte ne zvuči dobro. *Non.*

„Fantastično radim svoj posao, ne brini“, nastavlja Merit vedro. „Počela sam u Beskonačnosti – tako to ovde zovemo – nekih šest meseci nakon što sam umrla. Sad sam najmlađa žena koja je proglašena za zvaničnog večnoživotnog terapeuta. Ostali terapeuti su većinom olupine od preko šezdeset i sedamdeset godina, ali biće da sam prosto pokazala prirodnu nadarenost za tu ulogu. A pritom sam i zajebano ambiciozna.“

„Upomoć“, šapućem.

„Drugim terapeutima to se ne sviđa baš nimalo – što neka seksi mlada žena talasa. Krađu sve novopristigle Mrtve pre nego što uspem da ih se dokopam.“ Načas obara pogled ka svojim stopalima, koja su joj, primećujem, bosa, a na noktima ima lak boje koka-kole. „Sve bih ih ja zadenula za pojas kad bi mi se samo pružila fer prilika“, natmureno mrmlija. „Nebitno, neću te time daviti. Glavno je to što su dvoje tih matorih govnapara trenutno na odmoru, tako da im je izmakla mogućnost da ukradu tebe! Ti si mi prva posle čitavih nedelju dana! Ura za mene. Kuku-lele za tebe, očigledno. Ali za mene? Fantazija.“

Tupo posmatram kako Merit polazi ka jednim vratima na suprotnoj strani sobe, pokazujući odsečnim zamahom kažiprsta da pođem za njom.

„Kuda... kuda idemo?“, pitam, a čitavo telo mi se sad toliko trese da te reči izlaze s tako brzim vibratom da zvučim kao Džesi Džej.

„U moju kancelariju, razume se. Ne mogu da te zavedem u knjige ovde u predvorju, je li tako? Šta ako stigne još neki Mrtvi dok si ti usred odgovora na neko intimno pitanje? Neprijatno bi bilo. Tamo na zemlji su, ako išta, uvek govorili o meni da sam vrlo profesionalna osoba. Privatnost na prvom

* Franc.: Da? (Prim. prev.)

mestu. Ne paniči. Moja si, srce.“ Ovo poslednje je otepevala kao Šer.

Merit otvara vrata, a mene donekle teži to što otkrivam da vode u vrlo finu, naizgled manje-više normalnu kancelariju. Na sve strane su sveće s plamenovima tople treperave ružičaste boje. Na sredini prostorije nalazi se sto od stakla zatrpan kojekakvim drangulijama, a među njima su i tri posađene biljke koje apsolutno lepo napreduju, japanska mačka sreće koja maše šapom i stoni organizator, prazan zato što olovke predviđene da stoje u njemu leže rasute bez reda po stolu. Uz suprotni zid je polica od poda do plafona, puna-puncata knjiga s hrbatima u svim bojama duge. Reklo bi se da su sve do jedne ljubavni romani. Naslovi kao što su *Prosidba*, *Ljubav rođena u Devonu* i *Bračna proba*. Merit vidi kako gledam, pa bira jednu od njih – ljupko izdanje romana *Pod tuđim uticajem* Džejn Ostin, u tvrdom platnenom povezu. Privija je na grudi i blaženo sklapa oči kao da mazi štene. „Možeš da pozajmiš doslovno šta god voliš“, izgovara dok vraća knjigu u policu, a prsti joj sa ljubavlju igraju po okolnim hrbatima.

„Ovaj, hvala.“

Merit njuška vazduh, bučno ga izdiše. „Ruža i crna ribizla. Miris koji je moj zaštitni znak.“ Pokazuje ka jednoj beloj sveći koja treperi na malom drvenom stolu. „Božanstven je, zar ne? Ovde u Beskonačnosti imamo *Diptikovu* radnju. Ooo, moramo i tebi da nađemo miris koji će ti biti zaštitni znak. Kladam se da si tip devojke za orlove nokte, jesam li u pravu? Sklona samoispitivanju, osetljivog srca, ali sa bogatim unutrašnjim svetom. Obilje strasti ključa ispod te površine.“

Žmirkam. Šta se to koji moj dešava? Kakvo je ovo mesto?

Merit mi se blagonaklono osmehuje. „Dobro. Vidim da si se uznemirila, što je... potpuno opravdano. Ova situacija je luda kô struja, znam. Kad sam ja stigla ovamo, doslovno sam se izbljuvala. Što ne sedneš, da odmoriš načas kosti?“

Pokazuje ka beloj kožnoj obrtnoj stolici koja se nalazi za radnim stolom, a potom, pre nego što sam stigla da odmorim kosti ili bilo šta drugo, odlučno udara dlanom o dlan.

„Tako! Izvrsno! U redu.“ Uzima sa stola klipbord i preleće pogledom po prvom listu hartije. „Prvo pitanje glasi... Da li bi volela da vidiš kako ti čitav život proleće pred očima?“

„M-molim?!“ Već mi cvokoću zubi.

„Kažem: 'Da li bi volela da vidiš kako ti čitav život proleće pred očima?' Tu uslugu ranije nismo imali, ali dabome, Holivud je ljudima usadio ideju da moraju da vide kako im život promiče pred očima u trenutku smrti. I mada jesam ljubiteljka dobroano izlizanih klišea, taj naprosto nema temelja u stvarnosti. Imali smo nekoliko žalbi nezadovoljnih Mrtvih po prispeću, pa sad nudimo tu uslugu, ukoliko je želiš. Odluka je skroz-naskroz tvoja, bez pritiska.“

Hladno mi je. Zašto je toliko hladno? Vidim da je preko jedne stolice prebačeno čupavo ćebe. Dohvativši ga, ogrćem se njime, čvrsto ga pritežem, prikupljam ga ispod brade.

„Dakle... želiš li to ili ne?“, ponavlja Merit kuckajući noktom po poledini klipborda.

„Ovaaaj... ammm...“, mucam pipkajući ugaio ćebeta. „Mogu li sad kući?“

Merit blago uzdiše. „A da lepo kažemo 'da' na to pitanje želiš li da ti život proleti ispred očiju? Ovo ti je jedina prilika da ga vidiš. Ako ti ga ne prikažem sad, a kasnije se predomisliš, verovatno ćeš se nadrždati na mene, a tako nipošto nećemo započeti jedno večno prijateljstvo.“

Razjapljenih usta posmatram kako Merit iščezava u pomoćnoj prostoriji, a potom kako iz nje isteruje bela metalna kolica na kojima je veliki sivi televizor iz devedesetih, kao i DVD plejer. „Ne traje to predugo“, kaže. „Prikazujemo one isečke koje smatramo najrelevantnijima, jer u suprotnom bi bilo smrtno dosadno, i premda u suštini imamo na

raspolaganju čitavu večnost, niko nema vremena za baš toliko duboko samosagledavanje. Mislim, šta je bilo, bilo je, razumeš šta hoću da kažem?“

Tupo blenem u Merit dok pritiska dugme. Je li disk već unutra? Ili je plejer tu samo radi predstave? Načisto sam zbunjena.

„Idemo!“, izgovara Merit. „Delfi Deniz Bukam. Ovo je... bio... TVOJ ŽIVOT!“